

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. decembra 2007 v trestnej veci obžalovaného **L. L.**, pre pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného **L. L.** a poškodeného **M. L.** proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. novembra 2005, sp. zn. 1 T 5/03, rozhodol

t a k t o :

I. Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. f/ Tr. por. (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) napadnutý rozsudok **s a z r u š u j e.**

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec **s a v r a c i a** Krajskému súdu v Bratislave, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

II. Podľa § 253 ods. 1 Tr. por. odvolanie poškodeného **M. L.** **s a z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 21. novembra 2005, sp. zn. 1 T 5/03, bol obžalovaný **L. L.** uznaný za vinného z pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., z prípravy trestného činu vraždy podľa § 7 ods. 1 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. j/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. a pokračovacieho trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 1. júla 2000 si pred domom na Ž. ul. č. X. v B. od M. L. požičal sumu 90 700 ATS a 5 500 DEM, ktorú sa zaviazal vrátiť do 30. augusta 2000, hoci vedel, že peniaze vrátiť nebude môcť preto, že už v apríli roku 2000 sa zadlžil firme A. K. P. sumou 400 000 Sk, dňa 27. júna 2000 si zobral od VÚB B., pobočka R., pôžičku vo výške 300 000 Sk a od začiatku roku 2000 si od Ing. J. B. postupne požičal 700 000 Sk, ktoré dlhy nesplácal a keď ho poškodený M. L. urgoval, aby mu dlhovanú sumu začal splácať, tak mu odovzdal dohodu o uznaní záväzku, na ktorej sfaľšoval podpis svojho otca Ľ. L. st. ako ručiteľa, čím poškodenému M. L. spôsobil škodu, po prepočte podľa kurzového lístka Národnej banky Slovenska ku dňu 1. júla 2000 vo výške 404 546,67 Sk,

2/ dňa 8. decembra 2000 v B. predal svoj dvojizbový byt na M. ulici č. X. v B. za sumu 626 700 Sk P. P. napriek tomu, že vedel, že na tento byt bol dňa 15. decembra 1999 na katastri nehnuteľností OÚ Bratislava II pod č. V. vykonaný vklad záložného práva v prospech veriteľa Ing. J. B., následkom čoho katastrálny úrad prepis listu vlastníctva na kupcu P. P. nevykonal, čím mu spôsobil škodu vo výške 626 700 Sk,

3/ po tom, ako sa dozvedel, že M. V., majiteľ rodinného domu na G. ul. č. X. v B., mieni svoj dom predať, bez jeho vedomia a súhlasu si začiatkom októbra 2001 dal vyhotoviť na jeho dom znalecký posudok znalcom z odvetvia oceňovania nehnuteľností, požiadal P. M., aby za odmenu 15 000 Sk si nechal na seba previesť vlastnícke práva k domu, potom vyhotovil kúpno-predajnú zmluvu, na ktorej presne nezisteným spôsobom sfaľšoval podpis M. V. ako aj osvedčovaciu doložku pracovníčky notárskeho úradu a po podpísaní zmluvy P. M. dňa 10. októbra 2001 tohto zaviedol na OÚ Bratislava II, kde za neho zaplatil správne poplatky za prevod nehnuteľnosti a žiadosť o povolenie výnimky na rýchlenu konania na katastri, po čom dňa 13. novembra 2001 katastrálny odbor OÚ Bratislava II vykonal zmenu listu vlastníctva č. X. tak, že novým majiteľom domu na G. ul. č. X. v B. sa stal P. M., čím M. V. spôsobil škodu 4 419 750 Sk,

4/ po tom ako si v priebehu roku 2000 od Ing. J. B. postupne, na viackrát požičal spolu 700 000 Sk, ktorú nebol spôsobilý vrátiť v októbri roku 2001,

hoci vedel, že P. M. nie je právoplatným vlastníkom domu, mu rodinný dom na G. ul. č. X. v B. ponúkol od P. M. ku kúpe s tým, že z predajnej ceny domu 1 500 000 Sk mu vyplatil len zbytok po odpočítaní dlhu 700 000 Sk. Keď Ing. J. B. s jeho návrhom súhlasil s tým, že dom odkúpi spoločne rovným dielom s J. A. a M. O. dňa 21. novembra 2001 obžalovaný priviedol P. M. a po podpísaní kúpno-predajnej zmluvy a vybavení ďalších administratívnych úkonov pred budovou OÚ Bratislava II obžalovaný L. od Ing. B. prevzal 740 000 Sk a po tom k prepisu listu vlastníctva nedošlo. Uvedeným konaním spôsobil poškodeným Ing. J. B., J. A. a M. O. škodu vo výške jednej tretiny zo sumy 740 000 Sk, na ktorú sa zložili rovným dielom (246 666,67 Sk),

5/ po zrealizovaní neoprávneného predaja rodinného domu na G. ul. č. X. v B. preto, aby jeho konanie nevyšlo najavo, sa obžalovaný L. L. rozhodol, že majiteľa domu M. V., jeho brata F. V. a ich matku L. V. dá fyzicky zlikvidovať, o ktorom úmysle dňa 12. decembra 2001 informoval M. V., v ktorého prítomnosti toho istého dňa v nonstop podniku na V. ulici v B. odovzdal trom neznámym mužom ukrajinskej národnosti ako zálohu na ich usmrtenie sumu 35 000 Sk s tým, že zbytok dohovorenej čiastky 15 000 Sk im odovzdá večer. Keď obžalovaný L. peniaze neodovzdal a nezistení muži realizáciu činu odmietli vykonať, obžalovaný požiadal M. V., aby našiel osobu, ktorá za odmenu vraždu V. vykoná alebo aby vraždu vykonal za odmenu s ním. M. V., predstierajúc, že skutok vykoná on spolu s ďalšími osobami, k tomuto účelu dňa 16. decembra 2001 o 15.00 hod. na čerpacej stanici S. v P. B. odovzdal pištoľ ČZ vzor 50 kal. 7,65 mm. výr. č. X. so zásobníkom a 8 ks nábojov, ktorú si presne nezisteného dňa nezisteným spôsobom bez oprávnenia zadovážil a u seba prechovával a následne so zámerom zabezpečiť si alibi tohto istého dňa vo večerných hodinách odcestoval do B. B., kde sa ubytovali v hoteli N.. Dňa 17. decembra 2001 M. V. predstierajúc, že ide vraždu zrealizovať, sa vrátil do B., kde o úmysle obžalovaného informoval poškodených bratov V. a políciu,

6/ napriek tomu, že bol rozhodnutím správneho orgánu ODI OR PZ Bratislava II sp. zn. ORP-94/OBCP-2000-v-II zo dňa 21. decembra 2000 uložený zákaz činnosti riadiť motorové vozidlá na dobu 14 mesiacov, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 9. februára 2001:

- dňa 5. mája 2001 o 22.00 hod. riadil motorové vozidlo zn. Škoda 105 L, EČV: A. po B. ul., kde bol kontrolovaný hliadkou PMJ KR PZ v Bratislave,
- dňa 16. mája 2001 o 20.40 hod. jazdil s motorovým vozidlom zn. VAZ 2106, EČV: T. po O. a F. ul. v B., kde bol kontrolovaný hliadkou PMJ KR PZ v Bratislave,
- dňa 22. mája 2001 o 19.55 hod. riadil motorové vozidlo zn. VAZ 2106, EČV: T. po ul. M. Sch. T. smerom von z mesta, kde po odbočení na Š. ulicu bol kontrolovaný hliadkou PMJ KR PZ.

Za to bol obžalovanému Ľ. L. uložený podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 a pol (trinásť a pol) roka, na výkon ktorého trestu bol zaradený podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 55 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. bol uložený obžalovanému súčasne trest prepadnutia veci, a to pištole ČZ 50 kal. 7,65 mm, výr. č. X. a podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. bola mu uložená povinnosť nahradiť škodu poškodeným, a to M. L. vo výške 404 546,67 Sk, Ing. J. B. vo výške 700 000 Sk, Ing. J. B., J. A. a M. O. vo výške 740 000 Sk, a to každému vo výške jednej tretiny zo sumy 740 000 Sk a P. P. vo výške 626 700 Sk.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. bol poškodený F. V. st. odkázaný s nárokom na náhradu škody na konanie o veciach občianskoprávných.

Podľa § 229 ods. 2 Tr. por. boli poškodení P. P., Ing. J. B., J. A. a M. O. odkázaní so zvyškom nároku na náhradu škody na konanie o veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný sám, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch poukázal na to, že nebolo prihliadané na jeho námietku zaujatosti aj napriek tomu, že bola včasná

a opodstatnená. Ďalej bolo bezdôvodne upustené od osobného výsluchu S. na pojednávaní, čím jemu a jeho obhajcovi bolo znemožnené klásť doplňujúce otázky. Najdôležitejším pochybením je, že nebola zabezpečená osobná účasť S. M. V. na pojednávaní, aby mohla byť vykonaná konfrontácia medzi ním a týmto S., keďže je jediným priamym S. v najťažšie právne kvalifikovanom skutku, a to prípravy trestného činu vraždy.

Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o čiastkový skutok pod bodom 1/ rozsudku, poškodeného M. L. nepodviedol, podpis jeho otca overený notárom nie je sfaľovaný a keďže poškodený M. L. bol spoločník a nie osoba, ktorá požičala peniaze, išlo sa o vklad do podnikania, čo môže potvrdiť S. G. L. S poškodeným Ing. J. B. mal uzavretú riadnu zmluvu o pôžičke, peniaze poškodený Ing. B. vložil tiež na spustenie prevádzky vo V.

V čiastkovom skutku pod bodom 2/ rozsudku uviedol, že poškodený P. v predmetnom byte býva, poškodený Ing. B. dostal od P. 360 000 Sk za zrušenie záložného práva k bytu, takže poškodenému Ing. B. mohla vzniknúť maximálne škoda vo výške 340 000 Sk. Zároveň uviedol, že poškodený Ing. B. s odpredajom bytu súhlasil, aby sa doložili peniaze na spustenie prevádzky vo V.

K čiastkovým skutkom 3/ a 4/ dodal, že poškodený M. V. mal svoj dom v úmysle predat', obžalovaného v tejto veci požiadal o vyhotovenie znaleckého posudku a zabezpečenie znalca k oceneniu nehnuteľnosti. So S. P. M. nebol obžalovaný nikdy na katastrálnom úrade ani u notára, od poškodených Ing. B., A. a O. nikdy neprebral 740 000 Sk. Zároveň namietol, že súd oprel rozhodnutie o výške spôsobenej škody o škodu vypočítanú podľa trhovej hodnoty nehnuteľnosti v sume 4 419 750 Sk, hoci podľa neho mal vychádzať z úradnej ceny podľa znaleckého posudku 1 500 000 Sk, čím došlo k právnej kvalifikácii skutku podľa piateho odseku § 250 Tr. zák.

Spáchanie skutku pod bodom 5/ rozsudku poprel. Krajský súd, ako aj prokuratúra vychádzali len z domnienok a krivej výpovede S. V. Do podvodu s uvedeným domom boli zapletení S. V. a M. a svojou výpoveďou sa

S. V. snažil odpútať od seba podozrenie, že by mohol mať s podvodom niečo spoločné. S. V. nikdy žiadnu zbraň nedával, a preto sa nemohol dopustiť trestného činu nedovoleného ozbrojovania.

Navrhol doplniť dokazovanie výsluchom S. G. L., T. O., D. S., A. K., Ing. M. Ž., Ing. G. a M. V., Mgr. Ľ. F., B. R., M. P., L. K., vyšetrovateľa J. J., L. V. a pána K. zo S. Ďalej navrhol vyžiadať z pobočky I., a. s., v B., výpisy a účtovné doklady týkajúce sa účtov firmy L., s. r. o., od júla 2001 do mája 2002, na ktoré prišli finančné prostriedky z legálnej podnikateľskej činnosti obžalovaného vo výške 3 300 000 Sk, ktoré preukazujú, že obžalovaný nemal žiadne finančné problémy. Až do svojho zadržania riadne platil peňažné záväzky, ktoré mal. Dokazovanie považuje obžalovaný za nedostačujúce na vyslovenie záveru o jeho vine vo všetkých bodoch obžaloby. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie aj poškodený M. L., ktorý ho odôvodnil tak, že v časti rozsudku o náhrade škody mu súd nepriznal aj nárok na úroky z omeškania vo výške 17,6 % p. a. z istiny 404 546,67 Sk od 1. septembra 2000 až do zaplatenia. Na tomto základe navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 259 ods. 3 Tr. por. zmenil napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody tak, že uloží obžalovaného podľa § 228 ods. 1 Tr. por. nahradiť poškodenému M. L. škodu vo výške 404 546,67 Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % p. a. od 1. septembra 2000 do zaplatenia.

Najvyšší súd ako súd odvolací na základe podaného odvolania obžalovaného v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preto preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo možné podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré tomuto predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby odvolaním nevytýkané a tak zistil, že napadnutý rozsudok je chybný preto, lebo krajský súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Sú tiež pochybnosti o úplnosti skutkových zistení a na objasnenie veci treba dokazovanie doplniť, pričom ide o také dokazovanie, ktorého vykonanie pred odvolacím súdom by znamenalo nahradzovanie činnosti súdu prvého stupňa. Napadnutým rozhodnutím bolo zároveň porušené ustanovenie Trestného zákona a nesprávne

sú aj výroky o uplatnenom nároku poškodených na náhradu škody (§ 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. f/ Tr. por.).

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán. Priznanie obvineného nezavaruje orgány činné v trestnom konaní povinnosti preskúmať všetky okolnosti prípadu.

Podľa § 2 ods. 6 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 ods. 11 Tr. por. konanie pred súdmi je ústne; dôkaz výpoveďami S., znalcov a obvineného sa vykonáva spravidla tak, že súd uvedené osoby sám vyslúcha.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, ako aj na verejnom alebo neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli pri tomto konaní vykonané.

Prvostupňový súd pri dokazovaní na hlavnom pojednávaní a pri hodnotení vykonaných dôkazov nepostupoval dôsledne podľa citovaným ustanovení, postupoval pritom v rozpore so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností a zásadou bezprostrednosti a ústnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol akceptovať rozhodnutie krajského súdu, ktorým tento súd upustil od vykonania dôkazu, a to čítania zápisníc o výpovediach veľkej časti S., ktorí vypovedali v prípravnom konaní a neboli vypočutí pred novým senátom, hlavne s ohľadom na to, že pojednávanie bolo viackrát odročené, pričom pri odročovaní sa súd nespýtal obžalovaného, resp. jeho obhajcu ako aj prokurátora, či nemajú návrhy na doplnenie dokazovania

a následne na poslednom pojednávaní, keď obžalovaný celkom oprávnene trval na osobnom výsluchu S. vypočutých v prípravnom konaní, prípadne v konaní pred pôvodným senátom, krajský súd neodôvodnene upustil od vykonania týchto dôkazov.

V čiastkovom skutku pod bodom 1/ rozsudku krajský súd pochybil, keď dokazovaním na hlavnom pojednávaní nepreveril obhajobu obžalovaného výsluchom S. G. L., bytom vo V., S. X., že nešlo v danom prípade o pôžičku od M. L., ale o vklad do spoločného podnikania vo V. Napriek adrese nachádzajúcej sa v spise sa súd prvého stupňa ani nepokúsil predvolať tohto S. na objasnenie, či došlo k podvodnému konaniu zo strany obžalovaného v danom prípade, alebo ide o obchodnoprávny vzťah ako to tvrdí obžalovaný. Na tieto skutočnosti a na obhajobné tvrdenia obžalovaného bude treba vypočúť i poškodeného M. L. Treba pritom uviesť, že skutočnosť, že obžalovaný s časovým odstupom od uzavretia zmluvy predložil poškodenému L. sfaľované uznanie záväzku otcom obžalovaného, ešte samo osebe nepreukazuje, že už v čase uzavretia zmluvy mal úmysel nesplniť záväzkov voči poškodenému a uviesť ho do omylu v zmysle § 250 Tr. zák. Výsluch navrhnutého S. by mohol potvrdiť alebo vyvrátiť obhajobu obžalovaného, že poškodený L. sa zúčastnil prehliadky priestorov podniku obžalovaného v Rakúsku ako budúci spoločník. Pokiaľ ide o tento čiastkový skutok, bude nutné vypočúť aj S. D. S. ohľadne prevádzky obžalovaného v Rakúsku, a to či má vedomosť o tom, že poškodený L. poskytol pôžičku na uvedený podnikateľský zámer obžalovaného a či mala byť pôžička splatená z výnosov z podnikania obžalovaného a či vie, ako použil obžalovaný poskytnutú pôžičku, keďže vo svojej výpovedi z prípravného konania uviedol, že mal pocit, že obžalovaný použil peniaze z pôžičky na zaplatenie inej pôžičky (č. I. 255).

V čiastkových skutkoch pod bodmi 2/ a 4/ rozsudku treba uviesť, že bolo chybou upustiť od výsluchu S. – poškodeného P. P., ktorý je prakticky jediným priamym S. vo veci, v ktorej vystupuje ako poškodený. Bez vykonania tohto výsluchu nebol vlastne vykonaný žiaden dôkaz v konaní pred súdom v tomto čiastkovom skutku. Ďalšou dôležitou skutočnosťou je, že podľa výpovede poškodeného P. vykonanej pred pôvodným senátom (č. I. 514 – 515), sa po tom, čo zaplatil kompenzáciu poškodenému Ing. B. v sume 350 000 Sk za zrušenie záložného práva na byt, sa poškodený P. stal vlastníkom bytu.

To, že prišlo k prevodu bytu na P. vyplýva aj z výpovede poškodeného Ing. B. (č. l. 778, 512) Aj k tejto skutočnosti bude nutné vypočítať poškodeného P., prípadne si túto skutočnosť zistiť zo správy katastra. Ak by tomu tak bolo, výška priznanej náhrady škody by bola nenáležitá, pretože by poškodený okrem toho, že získal kúpený byt, dostal späť aj celú kúpnu cenu. Čo sa týka prípadnej kompenzácie, ktorú poskytol poškodený P. poškodenému Ing. B. vo výške 350 000 Sk, bude na úvahe krajského súdu, či túto posúdi, ako náklady na odstránenie škody, ktorá vznikla z dôvodu právnej vady na kupovanom byte, ktorá mala za následok nemožnosť nakladať s vecou, za ktorú bola riadne zaplatená kúpna cena poškodeným P., alebo túto sumu bude považovať za dobrovoľné plnenie poškodeného za iného (v tomto prípade za obžalovaného) a tohto odkáže na konanie o veciach občiansko-právnych. V tejto súvislosti bude nutné potom revidovať aj výšku škody spôsobenej Ing. B. s ohľadom na vyplatenú kompenzáciu od poškodeného P.. Na objasnenie čiastkového skutku pod bodom 2/ bude nutné vypočítať aj S. T. O. k okolnostiam týkajúcim sa predaja bytu jeho nevlastnému bratovi P. P.

V súvislosti s čiastkovým skutkom pod bodom 3/ rozsudku treba poukázať na to, že námietka obžalovaného, že súd bral do úvahy cenu nehnuteľnosti podľa znaleckého posudku Ing. L. G., kde bola určená cena spornej nehnuteľnosti vo výške 4 419 750 Sk a nie podľa znaleckého posudku Ing. M. G., kde táto cena predstavuje sumu 1 526 590,85 Sk, je dôvodná. V znaleckom posudku rozhodnom pre určenie výšky škody pre účely trestného konania, ktorý vypracoval Ing. L. G. je totiž uvedené, že tento bol vypracovaný k dátumu 10. októbra 2001, pričom bol použitý cenový predpis, a to vyhl. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 86/2002 o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, ktorá však nadobudla účinnosť až 1. marca 2002, teda po rozhodnom dátume, preto podľa § 18 citovanej vyhlášky bolo nutné znalecký posudok zadaný žiadateľom pred účinnosťou tejto vyhlášky vypracovať podľa doterajších právnych predpisov. Úlohou krajského súdu bude vykonať dokazovanie za účelom zistenia ceny spornej nehnuteľnosti v súlade s právnym stavom ku dňu spáchania skutku a dôsledne sa vysporiadať s výškou spôsobenej škody tak, aby išlo o reálne spôsobenú škodu v zmysle § 89 ods. 14 Tr. zák. účinného v čase skutku. Na ustálenie tejto škody bude potrebné vypočítať znalcov

s dôrazom na to, aby náležite vysvetlili rozdiel medzi „vyhláškovou“ a „trhovou“ cenou v rozhodnom čase.

Ďalej Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že pri čiastkovom skutku 3/ bolo vykonané dokazovanie ohľadom pravosti kúpnej zmluvy a náležitostí tejto zmluvy sa týkajúcich (výsluch S. O. č. I. 295 – 296, znalecký posudok č. I. 375 – 376). S uvedeného dokazovania vyplýva, že došlo k použitiu falošnej úradnej pečate ako pravej. Overovanie listín je starý inštitút, ktorým garantuje štátna moc pravosť ňou určených skutočností, a preto má overovanie veľký význam z dôvodu zabezpečenia určitej dôveryhodnosti v rôznych oblastiach spoločenského života. Jednou z oprávnených osôb, ktoré majú štátom danú možnosť vykonávať overovanie listín je aj notár, ktorého je nutné považovať z uvedeného dôvodu za úradnú osobu a jeho pečať je teda nutné považovať za pečať úradnú. Vzhľadom však na to, že v predmetnej veci nepodal odvolanie prokurátor, ktorý bol oprávnený podať odvolanie v neprospech obžalovaného, nie je možné s prihliadnutím na zásadu zákazu reformatio in peius, právne posúdiť tento skutok i ako trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 Tr. zák., hoci skutkové zistenia by pre takýto záver nasvedčovali.

Pokiaľ ide o čiastkový skutok pod bodom 4/ rozsudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že v skutkovej vete napadnutého rozsudku sa uvádza „hoci vedel, že P. M. nie je právoplatným vlastníkom domu“, i keď z listu vlastníctva č. X. (č. I. 150) vyplýva, že P. M. bol právoplatne zapísaný na liste vlastníctva správy katastra ako vlastníkom domu na G. ulici X. v B.

Podľa § 211 ods. 2 písm. a/ Tr. por. zápisnica o výpovedi spoluobžalovaného alebo S. sa prečíta aj vtedy, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona a taká osoba zomrela alebo sa stala nezvestnou, pre dlhodobý pobyt v cudzine alebo na neznámom mieste nedosiahnuteľnou, alebo ochorela chorobou, ktorá natrvalo alebo na dohľadný čas znemožňuje jej výsluch.

Prvostupňový súd pri objasňovaní skutku pod bodom 5/ rozsudku, nepostupoval v intenciách citovaného ustanovenia. Pochybil, keď nevypočul osobne S. M. V. na hlavnom pojednávaní, hoci vykonanie tohto výsluchu

je rozhodné pre náležité zistenie skutkového stavu. S. V. bol síce vypočutý v konaní pred súdom (č. I. 519 – 523), no tento výsluch na hlavnom pojednávaní bol vykonaný pred iným senátom. Nový senát bol povinný vykonať dokazovanie znova v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. V prípade S. V. sa krajský súd síce pokúšal predvolávať tohto S. na pojednávanie, no zo spisového materiálu je zrejmé, že krajský súd nevyčerpal všetky dostupné prostriedky na zabezpečenie tohto S. na hlavnom pojednávaní. Súd sa uspokojil s informáciou manželky S., že tento sa nachádza niekde v P. a s telefónnym číslom (č. I. 683). Zo spisu je zrejmé, že krajský súd urobil neúspešne opatrenie na zabezpečenie tohto S. (č. I. 693), zároveň sa ho pokúšal predvolať z Českej republiky, no predvolania boli zasielané na adresu M. B., H. ul. X., Česká republika, pričom z č. I. 496 vyplýva, že S. skoršie prebral zásielku na adrese H. X. Krajský súd nezisťoval prostredníctvom príslušných orgánov Českej republiky, či S. sa skutočne nachádza na adrese v M. B., prípadne, či má hlásený pobyt na inom mieste v Českej republike, ani sa nepokúsil prostredníctvom týchto orgánov doručiť predvolanie S. Za tohto stavu na čítanie výpovede tohto S. (č. I. 783) neboli splnené zákonné podmienky § 211 ods. 1 Tr. por. Preto bude úlohou krajského súdu zistiť pobyt S. v Českej republike, prípadne aj na Slovensku, resp. dožiadaním orgánov Českej republiky zabezpečiť doručenie predvolania tomuto S., aby mohol byť vykonaný dôkaz výsluchom tohto S. v súlade s Trestným poriadkom.

V skutku pod bodom 6/ rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že absentuje v odôvodnení právne posúdenie skutku ako pokračovacieho trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., keď krajský súd zrejme omylom na strane 14 rozsudku odôvodňoval trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák., ktorý je však súčasťou skutku 5/ rozsudku, kde je v jednočinnom súbehu s prípravou trestného činu vraždy, preto je rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný.

Krajský súd nepostupoval v súlade so zákonom ani pri rozhodovaní o treste. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd uložil obžalovanému trest podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom v čase spáchania skutku – prípravy na trestný čin vraždy, a to za použitia § 16 ods. 1 Tr. zák. Trestná sadzba

za uvedený trestný čin bola pre obžalovaného priaznivejšia, pričom však zároveň uložil obžalovanému trest prepadnutia veci, a to pištole ČZ 50 kal. 7,65 mm, výr. č. X., ktorej vlastníkom sa podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. stal štát. Pochybenie spočíva v tom, že § 55 nemal do 31. augusta 2002 odsek 6, stalo sa tak až novelou Trestného zákona č. 421/2002, ktorá nadobudla účinnosť 1. septembra 2002.

Čo sa týka námietky zaujatosti a spôsobu, akým sa krajský súd s touto vyrovnal treba dodať, že § 31 ods. 7 Tr. por. s poukazom na § 30 ods. 4 Tr. por. umožňuje, aby súd o námietke, ktorá nebola vznesená bezodkladne, nekonal. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že boli splnené podmienky § 31 ods. 7 Tr. por. a krajský súd postupoval v súlade s Trestným poriadkom, ak o vznesenej námietke nekonal, keďže obžalovaný namietal senát krajského súdu pre vykonané úkony v trestnom konaní, pričom takto neurobil hneď, ako mohol, teda počas vykonávania úkonov alebo bezodkladne po tom, ako sa dozvedel o dôvodoch na vznesenie námietky zaujatosti, ale až s odstupom niekoľkých mesiacov od vykonania namietaných úkonov, na ktorých sa obžalovaný aj sám zúčastnil.

S poukazom na skôr uvedené, v ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu odstrániť vytýkané nedostatky, vysporiadať sa s rozpormi, na ktoré odvolací súd poukázal a vykonať potrebné dôkazy, prípadne dôkazy, ktorých potreba vykonania sa ukáže, resp. vyplynú v priebehu dokazovania, pre náležité objasnenie veci.

Potom bude možné všetky vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. a rozhodnúť v súlade so stavom veci a zákonom.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku pod bodom I. tohto uznesenia.

Odvolanie poškodeného M. L. ako oneskorené Najvyšší súd Slovenskej republiky zamietol (§ 253 ods. 1 Tr. por.). Poškodenému bol rozsudok krajského súdu doručený 11. januára 2006, teda osemďňová lehota na odvolanie uplynula 19. januára 2006. Poškodený podal odvolanie na krajskom súde 20. januára 2006, a preto bolo podané oneskorené.

Navyše Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že poškodený má síce nárok okrem istiny aj na jej príslušenstvo, tak ako sa ho domáhal v odvolaní, avšak aj úroky z omeškania je nutné popri uplatnení nároku na istinu uplatniť riadne a včas čo do výšky a dôvodov. Poškodený M. L. uplatnil v trestnom konaní (č. I. 252, 508) len škodu vo výške 404 546,70 Sk, bez príslušenstva, ktorú mu krajský súd v plnom rozsahu priznal. Krajský súd bol viazaný rozsahom náhrady škody, ktorú si poškodený uplatnil a nemohol v žiadnom prípade priznať viac, ako bol uplatnený nárok.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 4. decembra 2007

JUDr. Emil B d ž o c h, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: